

Sverige, en synarkistisk modell

rande starka svenska industrioptimismen? Tillvägagångssättet var en utvecklad variant av den för svenskarna bara alltför bekanta sociala ingenjörskonsten. FN-konferensen gav Palme klartecken och vi fick början på en agitation för ett postindustriellt utopia, vars slutprodukt vi ser i dag i det därhus som kallas det gröna folkhemmet.

Stödet från eliten fortsatte. 1972 bildade Marcus jr tillsammans med vännen från Bilderberggruppen prins Bernhard, Romklubbens Peccei, Aspeninstitutets Robert O. Anderson m.fl. en takorganisation som skulle samordna nolltillväxtpropagandan, International Federation of Institutes for Advanced Studies, IFIAS. Högkvarteret förlades till Sverige, först i Nobelhuset och sedan i ett kontor på det av kungen ägda Ulriksdals slott, där för övrigt även den oligarkiska Världsnaturfonden huserar.

Utmaningen

Den massiva skräckpropagandan mot kärnkraften, vilken jämfördes med kärnvapen, lade grunden till en industrifientlig grön mobb. För Palme och hans allierade löpte inte allting som på ett spår längre i den fortsatta manipuleringen av den rödgröna mobben. In på scenen hade en för Europa helt ny politisk yttring klivit. Det var EAP. Inspirerad av den amerikanska konstitutionens republikanska humanism utmanade man den gamla världens maktstrukturer och parlamentariska partier.

Lyndon LaRouche, grundaren av den amerikanskt baserade internationella organisationen ICLC som EAP var en del av, var också den förste som belade att Romklubbens och MIT:s nolltillväxtpropaganda var en ohistorisk konstruktion. LaRouche förklarade att idén om begränsade resurser är ett fiktivt problem som har lösts genom historien med teknologisk utveckling. Det är teknologin som ett uttryck för människans kreativa förmåga som definierar vad som är en resurs.

Det som hotade Palme och SAP mest var EAP:s dramatiska inflytande hos de kärnkraftspositiva fackföreningarna men också bland de mindre industriföretagen som ville bryta det konsensus som låg bakom de tre avvecklingsalternativen.

Efter kärnkraftsincidenten i Harrisburg 1979 drev Palme tillsammans med de övriga partiledarna och stödd av Göbbelspressen igenom en folkomröstning i kärnkraftsfrågan 1980. Med delfisk manipulationsteknik fick svenskarna "välja" mellan tre avvecklingsalternativ.

Folkomröstningen var ett skolexempel på hur man maximalt missbrukar begreppet demokrati. Resultatet var givet och den svenska ekonomin stod inför en successiv avveckling av sin industri; marschen in i det post-industriella mörkret skulle påbörjas. Denna gång hade den profana treenigheten kung, dynasti och socialdemokrati visat på den svenska modellens funktionella flexibilitet och kontroll av all opposition; det enda man inte kunde kontrollera var EAP, som ensamt drev en Ja-kampanj.

Olof Palme, som i alla FN-sammanhang var en pålitlig "fredsvän" och framträdde som försvarare av de små nationerna, fortsatte sitt dubbla spel genom att i alla lägen också stödde IMF:s folkmordspolitik. Det har Sverige fortsatt göra efter hans död till dags dato.

Palmes destruktiva betydelse i internationella säkerhetsfrågor blev mer påtaglig i hans medverkan till att stoppa president Reagans SDI-förslag. Det var i mars 1983 som president Reagan anammade Lyndon LaRouches förslag från januari 1982 om att satsa på utveckling och stationering av

strategiska strålvapen som en effektiv sköld mot ballistiska kärnvapenraketer. Att LaRouche, som en enskild medborgare, lyckades att nå USA:s president med sina idéer, blev ett prometeiskt "brott" i ögonen på den internationella maktoligarkin, som skulle straffas hårt. De har aldrig förlåtit LaRouche för det.

Det var betecknande nog statsminister Palmes sekreterare för Pugwashfrågor på försvarsdepartementet som var en av de första i världen att fördöma president Reagans utspel som en militarisering av rymden. Kritiken mot Reagans SDI passade perfekt in i den sovjetiska strategin för losskoppling av Europa från USA.

Konsumtions- och spekulationssamhället invigs

Före mordet i mars 1986 hade Palme och SAP inlett en monetaristisk nedskärnings- och avregleringspolitik.

Francisco Goya, *Caprichos* nr 50: "De putsar upp sig. Att ha långa naglar är en sådan styggelse att det är förbjudet t.o.m. bland trollpackor." Goya hade en god förståelse för den svenska modellen som fascism med ett demokratiskt ansikte.

Den hade påbörjats redan med maxidevalveringen på 16 procent efter SAP:s valseger 1982. Den följdes upp med avregleringspolitiken under finansminister Feldts ledning i Palmes regering.

Efter valet hösten 1985 genomförde SAP den s.k. novemberrevolutionen, en avreglering av kreditmarknaden. Några år senare släpptes också valutaregleringen.

Allt detta skedde under inflytande av Thatcher/Reagans s.k. konservativa revolution och dess nyliberala avregleringsideologi. Den främste apologeten i Sverige var den nyliberale blivande moderatledaren Carl Bildt.

Avregleringsbesluten gödde en spekulationsekonomi främst inom fastighetsmarknaden där bl.a. dynastins bolag deltog med liv och lust. Börsen utsattes också för en hausse där allt som man rörde vid steg. Tio år senare hade vi en ny bubbla på börsen som blåstes upp av giriga telekom- och IT-spekulanter. Nu nästan tio år senare är vi återigen på väg in i en ny bubbla. Minnet är begränsat och girighetens förmåga att förblinda upphör aldrig att förvåna.

Under 1980-talets spekulativa bonanza ökade den privata konsumtionen som ett led i en medveten politik att bygga upp en konsumtionsledd ekonomi. Konsumtionen skulle göras till en livsstil: det är som konsument man förverkligar sig själv. Detta gjorde att man i godan ro tillät investeringsnivån i ekonomin att sjunka, i synnerhet inom infrastrukturen. Filosofin var att leva på rost och röta, vilket samtidigt i sin tur frigjorde likviditet till fortsatt spekulation. Det tillfredsställde dessutom förunderligt väl den gröna ideologin. För

oligarkin började många pusselbitar falla på plats.

Investeringarna i infrastruktur var minimala och inom industrin gällde mottot "magrare och vassare" (*leaner and meaner*). De investeringar som gjordes i byggsektorn gick i stor utsträckning till att bygga nya inomhuscentra för att främja konsumtionen, den nya livsstilen.

Globalisering

Upprinnelsen till bank- och finanskrisen i 1990-talets början var en fastighetsspekulation gödd av en ohämmad kreditexpansion.

Staten hade genom avregleringsbesluten förlorat kontrollen över det egna kreditväsendet och valutan. George Soros' spekulationer mot bl.a. kronan var bara en tidig påminnelse om den impotens som nationalstaterna uppvisar inför dagens likvida rörelser i globaliseringens namn.

Den processen hade i realiteten inlett

med att man vid ett internationellt valutamöte i Washington i december 1973 beslöt att överge Bretton Woods-systemets fasta växelkurser. Kjell Olof Feldt deltog vid mötet i sin funktion som statssekreterare i finansdepartementet. Man kan säga att han har gjort hela resan till dagens system av avreglerat valutakaos.

Göran Persson valdes till SAP:s partiordförande 1996 efter en del turbulens inom partiet och efterträdde Carlsson som statsminister. Perssons politiska strategi var att återuppta samarbetet med centerpartiet och dess ledare "Tok-Olle" Johansson på basis av vainsnesutopin det gröna folkhemmet. Den nu genomförda avstängningen av Barsebäcks två kärnreaktorer blev resultatet av den politiken. Ett makabert inslag i den gröna visionen var att man lanserade urinseparering som ett seriöst förslag.

Persson hade liksom Palme på 1970-talet dynastins stöd för den "ekologiska" ekonomin. Fjärde generationens Peter Wallenberg var en av grundarna till "The 1001 Club", som under huset Windsors ledning finansierar Världsnaturfonden WWF. Peter Wallenberg satt också i svenska WWF:s rådgivande expertkommitté under 1990-talet.

Denna gång tänker synarkisterna ge-

nomföra Schachts fascistiska ekonomi i global skala. Det är det som dagens "globalisering" handlar om. Kannibaliseringpolitiken riktas inte bara mot industrin och arbetskraften utan mot hela det sociala trygghetssystemet. Svagheten hos de synarkistiska dödgävarna är deras arroganta maktutövning; de tror sig kunna våldföra sig på fundamentala utvecklingsprinciper när det passar deras kortsiktiga vinster.

Ett exempel är den nu pågående utflyttningen av industri till länder med låga löner och/eller slavarbetsliknande ekonomier. Vad denna utflyttning innebär är å ena sidan en förstörelse av den produktiva arbetskraften i väst, som friställs och försvinner som kostnad som följd av den nedlagda industrikapaciteten, och å andra sidan en kannibalisering på arbetskraften i låglöneländerna. Drivkraften är att sänka lönekostnaderna. Allt med ett enda syfte: att tillfredsställa kvartalskapitalismens och då i synnerhet riskkapitalbolagens och deras finansiärers behov av att i en ständig kortsiktighet öka vinsterna.

Ett republikanskt alternativ

En befolkning som likt valboskap cyniskt gång efter annan väljer sina politiker i full vetskap om att dessa politiker tillåter ett folkmord som är uppenbart för alla som vill se; en bättre beskrivning på en underlåtenhetssynd blir svår att hitta.

För att kunna lösa dagens kris måste man lyfta blicken över både den lokala och nationella horisonten. Man måste dra i gång ett internationellt ekonomiskt återuppbyggnadsprogram och med en republikansk förståelse mobilisera aktiva medborgare.

En sådan ansats kan förverkligas genom EAP:s programmatiska förslag kring landrobbegreppet, utvecklingskorridorerna som sträcker sig tvärs över den euro-asiatiska landmassan. Här igen påminns vi om den positiva roll som svenskt industriellt ingenjörsskapande har spelat med John Ericson, familjen Nobel etc.

För att den traditionen skall fortleva och utvecklas krävs att Sverige en gång för alla sätter stopp för den post-industriella synarkismens utvecklingsfientliga hegemoni. Den gröna darskapen måste brytas. Kärnkraften måste byggas ut. Kärnenergi är ett nödvändigt villkor om landbroprojektet skall förverkligas. Kärnenergi krävs i synnerhet för de insatser som måste till i tredje världen. Det ges ingen annan väg än att med atomteknologin som grund bygga upp en vatten- och livsmedelsförsörjning och en sjuk- och hälsovård som kan stoppa folkmordet, eliminera svält och aids i södra Afrika. Detta är uppenbarligen något som Sydafrika har förstått; där satsar man på atomteknologi av moder-naste snitt.

En sådan global industrialisering kräver ett nytt Bretton Woods-system med ett skuldmoratorium och skuldavskrivningar i synnerhet för utvecklingsländerna och nya lågräntekrediter riktade till de prioriterade projekten. Dagens spekulativa finansordning måste ersättas med en protektionistisk kreditgivning som premierar de välståndsskapande sektorerna i ekonomin, jordbruket och industrin.

En sådan global industrialisering kräver ett nytt Bretton Woods-system med ett skuldmoratorium och skuldavskrivningar i synnerhet för utvecklingsländerna och nya lågräntekrediter riktade till de prioriterade projekten. Dagens spekulativa finansordning måste ersättas med en protektionistisk kreditgivning som premierar de välståndsskapande sektorerna i ekonomin, jordbruket och industrin.

Läs mer i Tore Fredins bok: om Olof Palmes väg från nazism till synarkism, om hur LaRouche och EAP ingrep i historien och attackerades, om det gröna folkhemmet, och mycket mer.

Stöd kampanjen och beställ boken genom att sätta in minst 200 kr på Ny Solidaritets pg 57 50 45-0. Skriv "Sverige, en synarkistisk modell" på talongen.